

непознати хора, които го шиеха, подобно чувалъ, напълненъ съ слама, и виеха. Кметътъ изтича веднага, отива се чу глъчка и главитѣ изчезнаха. Ревътъ продължи още малко, заглушенъ, после полека-лека, утихна. Докторътъ бѣ прибралъ нѣщата си, запечатиха буркана, и го предадоха на стражара. Пждарътъ полѣ отъ една стомна да си измиятъ ржцетѣ, и следователтъ отиде да направи набързо прѣвъ разпитъ.

— Ти, младо, нѣма ли да дойдешъ?... попита той.

— Азъ... не знамъ... нали може и безъ мене, колега?... — почти съ молба смутолеви момъкътъ. — Ще ви почакаме съ доктора... — И той пое издълбоко въздухъ.

Главата му шумѣше, усѣщаше сърдцето си въ гърлото — бие до прѣсване, и го задушаваше. Неодолима умора натискаше тѣлото и съзнанието му, като че цѣлъ бѣше опустошенъ. Нѣмаше сили дори да мисли за каквото и да е.

Седнаха съ доктора предъ кръчмата да дочакатъ другаря си. Отсрѣща, покрай плетищата, бързо минаха две-три стари жени съ вощеници и стрѣкове зеленина. Предъ общината стражарътъ оседлаваше коня си.